

Γράφει ο Θεολόγος-Εκκλησιαστικός Ιστορικός-Νομικός κ. Ιωάννης Ελ. Σιδηράς

«*ΣΤΗΤΕ ΚΑΛΩΣ, ΣΤΗΤΕ ΔΙΚΑΙΩΣ, ΣΤΗΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣ, ΑΝΕΥ ΦΟΒΟΥ ΚΑΙ ΠΑΘΟΥΣ*»

ΤΟΙΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΑΛΟΥΛΩΤΟΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΙΣ

«*Θέλει Αρετήν και Τόλμην η Ελευθερία*»

Σειρήνες πολύβοες, πλανώμενες οι ίδιες λιώνουν σαν το «*κεράκι*» να παραπλανήσουν και να εξαπατήσουν τους πάντες, αλλά και ως σφίγγες με το φαρμακερό κεντρί φαρμακώνουν τις ψυχές των ανθρώπων και αποπειρώνται να φαρμακώσουν θανατηφόρα το πάντιμο και πολυμαρτυρικά καθηγιασμένο σώμα της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου εν Ορθοδόξοις Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, η οποία ισταμένη μακράν πολιτικών, γεωστρατηγικών, οικονομικών, εθνοφυλετικών (εθνικιστών) σκοπιμοτήτων και ανίερων συμφερόντων, μωροφιλοδόξων ορέξεων και ακορέστων παποκαισαρικών ματαιοδόξων και κενοδόξων επιθυμιών διακονεί το «*μυστήριο της εν Χριστώ σωτηρίας*» και κενούται αυτοθυσιαστικώς αίρουσα αγωγγύστως και ελευθέρως το πανόρθοδο αυτής σταυρικό χρέος «*υπέρ της του μείζονος αγαθού επιτεύξεως*», το οποίο δεν είναι ουδέν άλλο, παρά ένα και μόνον ένα, ήτοι η εν Χριστώ τω Θεώ ημών ενότης και σωτηρία των Ορθοδόξων αδελφών Ουκρανών στους σωστικούς και λυτρωτικούς μητρικούς κόλπους μιάς, ενιαίας, αδιαίρετου και ειρηνεύουσας, μακράν πολυμεταστατικών σχισματικών φατριών, πολιτικών και εκκλησιαστικών μοσχοβίτικων ιμπεριαλισμών και εθνοφυλετισμών, Αυτοκεφάλου Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας.

Φωνές πολλές και εκκωφαντικές εκ της ζοφεράς αβύσσου, πολλού μέλανος ποταμός, πάμπολλοι, «*ων ουκ εστιν αριθμός*», υπονομευτικοί, τρομοφοβικοί και καταστροφολογικοί αφιλάδελφοι τακτικισμοί, εκβιασμοί και απειλές επί πάντων και πασών από μέρους των εν Μόσχα ρασοφόρων και των αδρά εξωνημένων πειθηνίων φερεφώνων οργάνων και δορυφόρων τους με έναν και μόνον έναν απώτερο ενδόμυχο και ανομολόγητο ανίερο και δυσεβή στόχο, ήτοι την de Facto (εν τοις πράγμασι) αναίρεση και κατάλυση του υψίστου προνομιακού αυτεξουσίου δικαιώματος της εν Ορθοδόξοις Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας «*του Χορηγείν αυτεξουσίως το αυτοκέφαλον και αυτόνομον καθεστώς*» όπου δει, όταν δει και όπως δει. Τούτο ανεπιτυχώς επεχείρησαν και κατά τις παραμονές την συγκλήσεως της εν έτει 2016 Αγίας και Μεγάλης εν Κρήτη Συνόδου της Ορθοδοξίας μόνον και μόνον για να θεμελιώσουν την μωροφιλοδόξη και όντως ανιστόρητη, μετέωρη, φαντασιακή, ιμπεριαλιστική και ψευδεπίγραφη θεωρία περί δήθεν «*Τρίτης Ρώμης*». «*Τρίτη Ρώμη*» ούτε υπήρξε, ούτε υπάρχει και φυσικά ουδέποτε θα υπάρξει, διότι η Ορθόδοξη Εκκλησία αμεταθέτως αναγνωρίζει μόνον τον εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως ως εν διακονία, τιμή και ευθύνη «*Πρώτο*» των Πανορθοδόξων και ουδεμία χρείαν έχει να αποδεχθεί έναν τύραννο, κοσμικού παποκαισαρικού φρονήματος, δυνάστη και εξουσιαστή, κακαίκτηπο ως καρικατούρα με «*άσπρο κουκούλι*», «*Ρώσο νεοπάπα*».

Σε αποκαλυπτικούς καιρούς και χρόνους όταν το πατριαρχικό αξίωμα και κύρος πλήττονται βάνουσα, όπως συμβαίνει εν τω προσώπω του αμετανοήτου εκκολαπτομένου **«πάπα της Ορθοδοξίας»** Μόσχας Κυρίλλου και ενίων άλλων πειθηνίων και άβουλων δορυφορίσκων αυτού, ένεκα είτε μωροφιλόδοξων, μετέωρων, αβάσιμων και αθεμελιώτων θεωριών περί δήθεν **«Τρίτης Ρώμης»** είτε λόγω της επαισχύντου εξαγοράς συνειδήσεων με τα ως άλλα **«τριάκοντα αργύρια»** μοσχοβίτικα ρούβλια, αναδύεται εκ του βάθους της εκκλησιαστικής ιστορίας ως κριτήριο ανοθεύτου και γνησίου εκκλησιαστικού φρονήματος για τους Ορθοδόξους Πατριάρχες κάθε εποχής ανά τους αιώνες η θεοκίνητη φωνή του αιιδίμου εν πατριαρχοίς ιεράρχαις, Μητροπολίτου Σμύρνης Μητροφάνους, ο οποίος ως συνοδικό μέλος της περι του εκκλησιαστικού ζητήματος Ιγνατίου – Μεγάλου Φωτίου συγκληθείσης εν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου (869 μ.Χ) συγκρίνοντας ή μάλλον παρομοιάζοντας τους της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού Εκκλησίας Πατριάρχες προς τους ουρανίους φωστήρες (αστέρες) οριοθετεί την μεγάτιμη και βαρύτιμη ευθύνη των πατριαρχικών κεφαλών των κατά τόπους Αγίων Ορθοδόξων Εκκλησιών έναντι του Θεού, της Αγίας Του Εκκλησίας και του Χριστωνύμου πληρώματος Αυτής, διακηρύττων θεοφράστως τα εξής: **«Ο Θεός έθετο εν τω στερεώματι της Εκκλησίας, οίον τινάς μεγάλους φωστήρας, τας πατριαρχικάς κεφαλάς εις φαύσιν πάσης της γης, ώστε άρχειν της ημέρας και της νυκτός και διαχωρίζειν αναμέσον του φωτός και αναμέσον του σκότους».**

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος έχοντας σε απόλυτο βαθμό πλήρη συνείδηση της πρωτευθύνου εν Ορθοδόξοις αποστολής και αρχidiaκονίας του για την ευταξία, ευστάθεια και ειρήνευση των κατά τόπους Αγίων Ορθοδόξων Εκκλησιών ως επόμενος τοις θεοπνεύστοις και θεοκινήτοις ρήμασι του αιιδίμου Μητροπολίτου Σμύρνης Μητροφάνους αλλά και κατά πιστοτάτη εκκλησιαστική και ιεροκανονική ιχνηλασία του συνετού παραδείγματος των αιιδίμων προκατόχων αυτού ανά τους αιώνες Οικουμενικών Πατριαρχών αναλαμβάνοντας επί των ώμων αυτού το **«ιερώτατο σταυρικό χρέος»** της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας έναντι των εαυτής ανά τους αιώνες προσφιλεστάτων τέκνων, ήτοι των Ορθοδόξων Χριστιανών Ουκρανών, ακολούθησε την οδό του φωτός και ουχί την οδό του σκότους με έργα φωτός και ουχί σκότους.

Απεδείχθη εν τοις πράγμασιν, έργοις και ουχί λόγοις, ότι η αληθής, μία και μόνη, ανά τους αιώνες Μητηρ των Ορθοδόξων Ουκρανών Εκκλησία είναι η Μεγάλη Αγία του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία, η οποία ως όντως φιλόστοργος Μητηρ και ουχί ως άλλη ρωσική μοσχοβίτικη εκκλησιαστική μητριά **«έτεινε ευήκοον ους»** προς την κραυγή ψυχικής αγωνίας και πόνου των εαυτής πιστών Ορθοδόξων τέκνων στην ευλογημένη θυγατέρα εν Ουκρανία ποιμνη του Χριστού και άνευ φόβου και πάθους αλλά εντός του φιλόστοργου κηδεμονικού ιεροκανονικού εν Ορθοδόξοις απαραμειώτως και αδιαπραγματεύτως ισχύοντος δικαιώματος και υψίστου προνομίου **αυτής «του χορηγειν το αυτοκέφαλον και αυτόνομον καθεστώς»** στις ανά την οικουμένη τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες, προέβη στην **«εκ του μη όντος»** και **«ex nihil» (εκ του μηδενός)** επί υγιών εκκλησιολογικών και ιεροκανονικών βάσεων ανίδρυση της Μίας, Ενιαίας, Αδιαιρέτου και Μόνης κανονικής Αυτοκεφάλου Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας ως μίας εν Χριστώ ποιμνης υπό ένα και μόνο κανονικό, θεοπρόβλητο και λαοπρόβλητο Προκαθήμενο αυτής, τον νεοεκλεγέντα Μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας Επιφάνιο.

Ο Τόμος της εν Χριστώ Ιησού Αυτοκεφαλίας της Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας αποτελεί Τόμο εν Χριστώ Αληθείας και Δικαιοσύνης, διότι πρωτίστως είναι Τόμος ευλογητού έργου φωτός και όχι πράξη δυσεβούς ψεύδους και σκότους, θεοειδούς αγάπης και όχι αφιλαδέλφου τυραννίας, ελευθερίας και όχι υποταγής, εν Χριστώ σωτηρίας και όχι πνευματικής απωλείας, απαύγασμα αδιαλείπτου νοεράς και εναγωνίου προσευχής και όχι αργυρώνητης με ρούβλια απάτης.

Η κραταία μετά πάσης σοφίας και συνέσεως, μέτρου και πνευματικής διακρίσεως χείρ του Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου εν Ορθοδόξοις Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου απέκοψε εφάπαξ και διαπαντός τον μέχρι τούδε **«άλυτο γόρδιο δεσμό»** των σχισματικών παρεκκλησιαστικών παραφυάδων και φατριών στο πολύπαθο και πολυμαρτυρικό από πολλών ετών εκκλησιαστικό σώμα της Ορθοδόξου Ουκρανίας, έχοντας ως γνώμονα το περί της εν Χριστώ πατριαρχικής και δη της Πρωτοθρόνου και Πανορθόξου μεγατίμου και βαρυτίμου ευθύνης και ευθυνοφόρου σταυρικής αποστολής και αρχidiaκονίας του εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως, πάλαι ποτέ ιστορικώς και ιεροκανονικώς στην εν έτει 869 μ.Χ συγκληθείσα Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως λεχθέν: **«Γινώσκετε πάντες ότι διά τούτο τας πατριαρχικάς κεφαλάς εν τω κόσμω έθετο το Πνεύμα το Άγιον, ίνα τα εν τη Εκκλησία του Θεού αναφυόμενα σκάνδαλα δι' αυτών αφανίζονται».**

Εάν λοιπόν η ύπαρξη σχισματικών παρεκκλησιαστικών παραφυάδων και φατριών ήταν μέχρι τούδε σκάνδαλο ενώπιον Θεού και ανθρώπων, άλλο τόσο και έτι μεγαλύτερο σκάνδαλο υπήρξε επί μακρά σειρά ετών το γεγονός ότι η θυγάτηρ εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία ένεκα εθνοφυλετικών, ιμπεριαλιστικών και πολιτικών σκοπιμοτήτων και ανίερων ανομολόγητων άνωθεν επιβληθέντων σχεδιασμών και τακτικισμών δεν επέλυε το λεγόμενο εκκλησιαστικό ουκρανικό ζήτημα. Το Πρωτόκλητο και Πρωτεύθυνο Οικουμενικό Πατριαρχείο **«ίνα μη το εκ Μόσχας κακόν μείζον γένηται»** προέβη εν αυτεξουσίω ιεροκανονική αυθεντία και πρωτοθρόνω προνομιακή δικαιοματική δυνάμει και εξουσία στην ριζική εφάπαξ καθαίρεση των εκκλησιαστικών σκανδάλων, τα οποία ως προερχόμενα ή μάλλον αναφυόμενα και τρεφόμενα λόγω της πολυσχισματικώς πολυδιηρημένης Ορθοδόξου εν Ουκρανία ποιίμνης, αναιρούσαν το της Αγίας Εκκλησίας του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού σωτηριάδες και απολυτρωτικό έργο αυτής υπέρ του Χριστεπωνύμου πληρώματος.

Ουδόλως λοιπόν αποτελεί εκκλησιαστικών η πνευματικών διαστάσεων σκάνδαλο ή αιτία σκανδαλισμού και πειρασμικού λογισμού, όπως υποκριτικώς διακηρύττουν οι εν Μόσχα ρασοφόροι ηγήτορες συν τοις πειθηνίοις οργάνοις και δορυφόροις αυτών παντός βαθμού ρωσοϋπαγομένοις κληρικοίς εν Ουκρανία και ένιοι άλλοι αλλαχού εξωνημένοι ρασοφόροι και δη μεγάλοσχημοι, το γεγονός ότι η Πρωτόκλητος και Πρωτόθρονος εν Ορθοδόξοις Μήτηρ και των πολύπαθων Ορθόδοξων Ουκρανών Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία επετέλεσε στο ακέραιο το φιλόστοργο κηδεμονικό ιεροκανονικό σταυρικό χρέος αυτής διά της χορηγήσεως του Τόμου της Αυτοκεφαλίας στην Ορθόδοξη εν Ουκρανία **Εκκλησία «ίνα δοξάζηται το πάντιμον και μεγαλοπρεπές όνομα του Τρισαγίου Θεού»** εν εκκλησιαστική, κανονική, διοικητική και μυστηριακή ενότητι και αρμονική ειρηνεύσει ευταξίας και ευστάθειας.

Τουναντίον μέγιστο εκκλησιαστικό και πνευματικό πανορθόδοξο διαστάσεως σκάνδαλο θα ήταν εάν το Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο εκώφευε στις από πολλών ετών υϊκές εκκλήσεις των εαυτού πιστών τέκνων, ήτοι των Ορθοδόξων Ουκρανών

Χριστιανών, και προκλητικώς αμελούσε, χάριν του κακώς λεγομένου και νοουμένου υπό τινων κατευνασμού των εθνοφυλετιστών ιμπεριαλιστών εκκοσμικευμένων εν Μόσχα εκκλησιαστικών ηγητόρων, να ενώσει τα διεστώτα, όπερ και οφειλετικώς και αυτοθυσιαστικώς έπραξε.

Απεδείχθη ακραδάντως και περιτράνως ότι η Πρωτόκλητη, Πρωτόθρονη και Πρωτεύθυνη, πολυμαρτυρικώς καθηγιασμένη Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία δεν απειλείται και δεν απειλεί ουδένα, ούτε εκβιάζεται και δεν εκβιάζει ουδένα, μήτε ανέχεται συκοφαντίες και ουδόλως συκοφαντεί ψευδομένη, απορρίπτουσα τα βδελυρά ψεύδη, ωσαύτως ούτε εξαγοράζεται αλλά και δεν εξαγοράζει συνειδήσεις Προκαθημένων ή απλών κληρικών παντός βαθμού και λαϊκών με δολάρια ή ρούβλια. Έτι περισσότερο δεν θέτει σε διαπραγμάτευση ουδέ υπό έγκριση οιοδήποτε πληθυσμιακώς υπερέχοντος, ήτοι εωσφορικώς αλαζονικού αριθμολάγνου ή αριθμοπλήκτου, τα αδιαπραγμάτευτα, αδιαμφισβήτητα και απαραμειώτως απαράγραπτα αυτεξουσίω δικαιώματι εκκλησιαστικά ιεροκανονικά προνόμια αυτής, τα οποία οι Οικουμενικές Σύνοδοι και η αδέκαστη ιστορία ανέθεσαν στο Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο ως το «**θεοστήρικτον κέντρον**» των ανά την οικουμένη Ορθοδόξων, υπέρ της ευταξίας, ευστάθειας και ειρηνεύσεως των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών.

Ο χορηγηθείς Τόμος της Αυτοκεφαλίας στην εκ των μητρικών σπλάχνων της Μεγάλης Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως γεννηθείσα Ορθοδοξία εν Ουκρανία Εκκλησία ως Τόμος αληθείας, δικαιοσύνης και ελευθερίας έναντι παντός εωσφορικώς κινουμένου τυράννου χρήματος και κοσμικής εξουσίας, αποτελεί την πλέον ασφαλή και βεβαία, ακλόνητη και άσειστη, ακατάλυτη και αμεταθέτως αστασίαστη ιεροκανονική βάση και θεμελιώδη αρχή ότι όρια «**ά έθεντο οι Πατέρες ημών**», ουδείς, απολύτως ουδείς, δύνανται να καθαιρέσει, καθώς επίσης ότι στην Ορθόδοξη κατ' Ανατολάς Εκκλησία του Χριστού δεν υπήρξε και ουδέποτε θα υπάρξει ή θα γίνει ανεκτός ή αποδεκτός οιασδήποτε κακόγουστης παραλλαγής και τερατώδους μεταμορφώσεως «**ορθόδοξος πάπας**», εμφανής ή αφανής, ένεκα αργυρίων, κοσμικής δυνάμεως και εξουσίας, καθώς και νοσηράς αριθμολάγνου ή αριθμοπλήκτου πληθυσμιακής υπεροχής.

Φωνή αληθείας, δικαιοσύνης και ελευθερίας από της Πρώτης των Ορθοδόξων ιερωτάτης καθέδρας, ήτοι της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου, αυτοθυσιαστικώς και κενωτικώς εσταυρωμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, του ονόματος του νεοεκλεγέντος συγκλονίζει από περάτων έως περάτων γης και τις λοιπές κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες και τους Προκαθημένους αυτών, οι οποίοι οφείλουν, άνευ φόβου, πάθους, συστολής ή άλλων τινών σκοπιμοτήτων και συμφερόντων, να λαλήσουν λόγο αληθείας, δικαιοσύνης και ελευθερίας αναγνωρίζοντας την νέα, μία και μόνη, ενιαία, αδιαίρετη και κανονική αυτοκέφαλη Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία δια της μνημονεύσεως εν τοις Ιεροίς των Ορθοδόξων Διπτύχοις του ονόματος του νεοεκλεγέντος κανονικού Προκαθημένου αυτής, Μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας Επιφανίου, αλλά και αποστέλλοντας αδελφικά συγχαρητήρια κανονικής αναγνωρίσεως γράμματα προς αυτόν, αποδεικνύοντας ότι οι των Ορθοδόξων κατά τόπους Εκκλησιών Προκαθημένοι αληθεύουν εν αγάπη και αγαπούν εν αληθεία, είναι του δικαίου αμύντορες και της δικαιοσύνης υπέρμαχοι, διακονούν αυτοθυσιαστικώς την εν Χριστώ ελευθερία, αρνούνται πάσα μορφή και εκδοχή τυραννίας, φόβου, εκβιασμού, απειλής, συναλλαγής, εξαγοράς συνειδήσεων, υποταγής και δουλείας όσο ολιγάριθμο κα αν είναι το Χριστεπώνυμο πλήρωμά τους, όσο πτωχές χρήμασι και ενδεείς κοσμικής εξουσίας και αν είναι οι

αδούλωτες Ορθόδοξες Εκκλησίες τις οποίες μετά φόβου Θεού πίστεως και αγάπης πρωθιεραρχικώς διακονούν.

«*Νυν καιρός επέστη*» και αυτός κατά πάντα «*ευπρόσδεκτός εστί*» να διακηρύξουν οι Ορθόδοξοι Προκαθήμενοι ότι «*φως Χριστού επέλαμψε τοις πάσι*», φως αληθείας, δικαιοσύνης και ελευθερίας από τα αργύρια της εξαγοράς και της υποδουλώσεως, από τα τυραννικά δεσμά της κοσμικής ισχύος και εξουσίας ενίων, από τα ψευδεπίγραφα και ψευδάδελφα μεγάλοςχημα μειδιάματα της εωσφορικής υποκρισίας και των ψυχρών προσωπειών, τα οποία κατέπεσαν παταγωδώς και εφάνη πανορθόδοξως και διορθοδόξως γυμνή η αλήθεια αφού πλέον δεν μπορούν να καλύψουν ή μάλλον να αποκρύψουν τον μωροφιλόδοξο, ανίερο και άνομο εθνοφυλετισμό, τον εκκοσμικευμένης νοοτροπίας ιμπεριαλισμό, τον καταδικαστέο και απορριπτέο παποκαισαρικό καιροσκοπισμό και τυχοδιωκτισμό ενίων σε βάρος και προς βλάβη του παντίμου και καθηγιασμένου σώματος της Αγίας Ορθοδοξίας.

Στο σεπτό και ενίοτε αδικώς πανταχόθεν βαλλόμενο πρόσωπο του Πρωτοθρόνου εν Ορθοδόξοις Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ο οποίος λευκανθείς στην πρωθιεραρχική αρχidiaκονία του σταυρικού χρέους υπέρ της των πασών κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών ευταξίας, ευστάθειας και εν Χριστώ ειρηνεύσεως έσωσε την πρωθιεραρχική τιμή και το κύρος του θεοτιμήτου πατριαρχικού αξιώματος πάντων των Ορθοδόξων Προκαθημένων, διακηρύσσοντας διά της αμεταθέτου και αμετακινήτου ουδέ κατ' ελάχιστον αποφάσεως αυτού να χορηγήσει τον Τόμο της Αυτοκεφαλίας στην κανονική Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία ως Τόμου αληθείας, δικαιοσύνης και ελευθερίας, ότι στο πάντιμο και άσπιλο σώμα της Αγίας Ορθοδοξίας οι εθνοφυλετισμοί, οι εκκλησιαστικοί ιμπεριαλισμοί, το βατικάνειο παποκαισαρικό φρόνημα, το αντιεκκλησιολογικό εκκοσμικευμένο πνεύμα, η ισχύς του χρήματος και της κοσμικής-πολιτικής εξουσίας ουδεμία θέση έχουν, αλλά οριστικώς και τελεσιδικώς, είναι καταδικαστέα και αποβλητέα καινοφανή και κενοφανή, βδελυρά και δυσεβέστατα, νοσηρά και πολυμεταστατικά καρκινώματα, όλως αλλότρια και επιβλαβή, αντιευαγγελικά, αντιεκκλησιολογικά, αντικανονικά και εν τέλει αντορθόδοξα συμπτώματα μεγίστης και εσχάτου εωσφορικής πλάνης, πτώσεως και καταπτώσεως των ασπαζομένων και διακονούντων αυτά.

Η υπό της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός και του Ορθοδόξου Ουκρανικού λαού Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία χορήγηση του Τόμου της Αυτοκεφαλίας στην κατέχουσα πλέον την δεκάτη και πέμπτη θέση στα Ιερά Δίπτυχα της Ορθοδόξου Εκκλησίας, θυγατέρα Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία αποδεικνύει και επαληθεύει το πατριαρχικώς και συνοδικώς κατά το πάλαι γραφέν, ότι «*ακλόνητον την βάσιν της κανονικής τάξεως έχουσα και διαφυλάττουσα η Αγία του Χριστού Εκκλησία εν τη της εκκλησιαστικής διοικήσεως οικονομία, οίδε και είωθεν εν τη εμμελεί αυτής περί της απανταχού ιεράς ευταξίας και καταστάσεως φροντίδι ευθετίζειν και διέπειν τα επί μέρους κατά τας ανάγκας και τους καιρούς, εναρμόνιον πάντοτε στοχαζομένη αποφαίνειν πανταχού κατά την χρείαν των καιρών και των πραγμάτων την ιεράν τάξιν, ήπερ η εκκλησιαστική κατάστασις καθωραϊζεται*».

Προς δε την θυγατέρα Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία και τους εν Μόσχα εκκλησιαστικούς ηγήτορες αυτής μνειαν ποιούμεθα της ως εν κατακλείδι πνευματικής προτροπής και νουθεσίας παραγράφου της βαρυσημάντου ιστορικής επιστολής, την οποία υπό ημερομηνία 5 Αυγούστου 1919 απέστειλε άλλοτε, πλην όμως υπό κατά το «*αναλογικώς*

*συναμφότερον» ιστορικές συνθήκες, ο αοίδιμος Αρχιεπίσκοπος Γεωργίας Λεωνίδας προς την Ιερά Σύνοδο της Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας, όταν αυτή διεμαρτύρητο για την κατόπιν ομοφώνου αποφάσεως κλήρου και λαού ανακήρυξη της από τα εκκλησιαστικά δεσμά της Μόσχας Αυτοκεφαλίας της Ορθοδόξου εν Γεωργία Εκκλησίας, όπως διασώζεται στην μεγίστης ιστορικής σημασίας και αξίας «*Έκθεση περί της Εκκλησίας της Γεωργίας*» του λογιωτάτου Μητροπολίτου Τραπεζούντος Χρυσάνθου, αναφέροντας: «*και τέλος παρακαλεί και ο Αρχιεπίσκοπος Γεωργίας νυν, οπότε τα αρχαία παρήλθε και γέγονε τα πάντα καινά, υπό το ανακαινισθέν εκκλησιαστικόν και πολιτικόν καθεστώς ανακαινισθώσι και αυτοί εις τα προς αλλήλους αισθήματα ώστε και οι δύο ομόδοξοι λαοί πιστοί εις τας εκκλησιαστικάς των παραδόσεις να δυνηθούν να ζήσουν εν αμοιβαία ειρήνη εκτελών έκαστος τον προορισμόν αυτού προς κοινήν σωτηρίαν και δόξαν Θεού.*»*

Εάν όμως παρ' ελπίδα δεν επέλθει πνευματική ίαση των εν Μόσχα παντός βαθμού ρασοφόρων και των ομοφρονούντων αυτοίς λαϊκών εκ του πολυμεταστατικού καρκινώματος του επάρατου εθνοφυλετισμού και του βατικανείου κοσμικού παποκαισαρισμού, άμεση σύγκληση Μείζονος και Υπερτελούς Συνόδου εν Φαναρίω υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου εν Ορθοδόξοις Οικουμενικού Πατριαρχείου με την συμμετοχή και άλλων Ορθοδόξων Προκαθημένων, εάν και εφόσον κριθεί αναγκαίον, για την απερίφραστη και άνευ της αναγνωρίσεως ουδενός κανονικού ελαφρυντικού, εφάπαξ, οριστικώς και τελεσιδικώς, καταδίκη της ήδη αυτοβούλως, αυτοπροαιρέτως και αυτομονομερώς, ίδια υπαιτιότητα, *de facto «αυτοαποκεκομμένης» και «αυτοσχισματιζομένης»* τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας και των υπαγομένων σε αυτή παντός βαθμού ρασοφόρων και των ομοφρονούντων αυτοίς λαϊκών ως σχισματικών αντικανονικών παρεκκλησιαστικών παραφυάδων και φατριών διά την αποτροπή μείζονος κακού στο σώμα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού Εκκλησίας, όπως ακριβώς συνέβη διά της εν έτει 1872 συγκλήσεως της Αγίας και Μεγάλης εν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, η οποία κατεδίκασε ως αίρεση και καινοφανή ετεροδιδασκαλία τον εθνοφυλετισμό και τους βουλγαροεξαρχικούς εθνοφυλετιστές ως σχισματικούς, διότι ουδείς, ουδείς δικαιούται και δύναται -πόσο μάλλον οι εθνοφυλετιστές και βατικανειοφρονούντες παποκαισαριστές εν Μόσχα ρασοφόροι- να αναιρέσει ένεκα κοσμικής κρατικής δυνάμεως και μοσχοβίτικων ρουβλίων, όρια « *ά έθεντο οι Πατέρες ημών εν ταις Αγίαις Οικουμενικαίς Συνόδοις*» περί των πανορθοδόξως αναγνωριζομένων ιερωτάτων εκκλησιαστικών προνομίων της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου εν Ορθοδόξοις Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας ως Προκαθεζομένης Εκκλησίας της Νέας Ρώμης. «*Τρίτη Ρώμη*» ούτε υπήρξε, ούτε υπάρχει και φυσικά ουδέποτε θα υπάρξει, διότι η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει τον εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως ως εν τιμή, διακονία και ευθύνη «*Πρώτο*» και ουδεμία χρεία να αποδεχθεί έναν εξουσιαστή κοσμικού φρονήματος τύραννο και δυνάστη Ρώσο Πάπα.

Ο Μητροπολίτης Ονούφριος, ο οποίος ένεκα του Μόσχας ηρνήθη την κλήση της Μητρός αυτού Μεγάλης Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας να συμβάλει στην εκκλησιαστική ενότητα του Ουκρανικού λαού, ήτοι της ίδιας της πατρίδος αυτού, ουδόλως δικαιούται να αυτοτιτλοφορείται αυθαιρέτως και αντικανονικώς «ως Μητροπολίτης Κιέβου και πάσης Ουκρανίας», αλλά ως «πρώην Κιέβου». Η Αυτοκέφαλος Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας έχει νέο κανονικό Προκαθήμενο, τον άρτι εκλεγέντα

Μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας Επιφάνιο. Εάν μάλιστα ο πρώην Κιέβου Ονούφριος συνεχίσει να ενεργεί αντικανονικώς και υπονομευτικώς κατά της μόνης κανονικής Αυτοκεφάλου Ορθόδοξου Εκκλησίας της Ουκρανίας, τότε, ιδία υπαιτιότητα, τόσο αυτός ούτος, όσο και οι λοιποί αντικανονικώς και υπονομευτικώς ενεργούντες και ομοφρονούντες αυτό παντός βαθμού ρασοφόροι έρχονται αναποφεύκτως αντιμέτωποι με την καθαίρεση « ίνα μη το κακόν μείζον γένηται», διότι η Αυτοκέφαλη και μόνη εφεξής και διαπαντός κανονική Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας ουδεμία χρείαν έχει να αποδεχθεί έναν κατευθυνόμενο και ποδηγετούμενο «Ουκρανό ρωσικής εμπνεύσεως Πάπα» στους κόλπους της εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας αυτής.

Νυν και εφεξής ο λόγος περί σχισματικής παραφνάδος και φατρίας θα αφορά τους υπό τον Μόσχας ποδηγετούμενους παντός βαθμού ρασοφόρους στο έδαφος της απολύτου κανονικής εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας της μίας και μόνης, ενιαίας, αδιαιρέτου και κανονικής Ορθόδοξου Εκκλησίας της Ουκρανίας υπό τον νέο κανονικό Προκαθήμενο αυτής, Μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας Επιφάνιο, επειδή πλέον δεν υφίσταται ιεροκανονικώς «υπό τον Μόσχας Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας», ως δήθεν εκπροσωπούσα άπαντα εν συνόλω τον Ορθόδοξο Ουκρανικό λαό, αλλά η υπό της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός και του Ουκρανικού λαού Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, «Κανονικό Τόμω» ιδρυθείσα «ex nihilo», μία και μόνη Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία, κατέχουσα την δεκάτη και πέμπτη θέση στα Δίπτυχα της Ορθόδοξου Εκκλησίας.

Επιβεβαιούται μάλιστα περιτράνωσ η αθηναγόρειος σοφή ρήση, κατά τι υπό του γράφοντος παρηλλαγμένη, ότι η « Εκκλησία πορεύεται και πλήν Λακεδαιμονίων ή μάλλον και πλην εθνοφυλετιστών, ιμπεριαλιστών, παποκαισαρικοφρονούντων Ρώσων ρασοφόρων ή ένεκα των ατίμων ρουβλίων απανταχού εξωνημένων ρωσοπροσκυνημένων στα μωροφιλόδοξα κελεύσματα του Μόσχας και της συν αυτό χορείας».

Ένεκα και περί πάντων των προειρημένων παραμένει λίαν και εξόχως επίκαιρη η πάλιν και πολλάκις επικαλουμένη υφ' ημών, κατά πάντα εκκλησιολογικώς και κανονικώς τεκμηριωμένη απόφαση του λογιωτάτου εν λογίοις και περισπουδάστου Φαναριώτου Ιεράρχου, αιιδίμου Μητροπολίτου Σάρδεων Μαξίμου, ο οποίος διδάσκων, νουθετών, παιδαγωγών και ενίοτε ραπίζων ηχηρώσ τους αποπειραμένους «μετά θρασύτητος και μωροφιλοδόξου φρονήματος και πνεύματος» να μεταθέσουν «όρια α έθεντο οι πατέρες ημών», γράφει: «Υπάρχει μία καθεστωκυία τάξις πραγμάτων, η οποία δεν ανέχεται φυλετικούς και εθνικούς ακροβολισμούς, θεωρίας και αντιλήψεις και επιδιώξεις μη στηριζομένας επί του κριτηρίου των θεμελιωδών εκκλησιολογικών αρχών περί οργανώσεως της Εκκλησίας, της ιστορίας, του εκκλησιαστικού δικαίου, των κανόνων και της μακραίωνος εκκλησιαστικής πράξεως και δεδοκιμασμένης εμπειρίας. Τάσεις και προσπάθειαι επεκτατισμού, προτεκτοράτα εκκλησιαστικά, δημιουργία εκκλησιαστικών συνασπισμών και παρατάξεων, αντιλήψεις ωθούσαι τας εκκλησίας εις αγώνας μεταβιβάσεως της σκυτάλης των πρεσβείων τιμής, της πρωτοκαθεδρίας και της ηγεμονίας μεταξύ εκκλησιών αδελφών και ίσων, επί των οποίων Ιστορία και Δίκαιον επέβαλον και καθιέρωσαν σειράν και τάξιν τιμής και πρωτοπορείας, αλλά και συνδρομής και συνεργασίας, περί την ιστορικήν πρώτην κατά Ανατολάσ Ορθόδοξον Εκκλησίαν, την Αγίαν του Χριστού Μεγάλην Εκκλησίαν, ως περί έδραν πρεσβυγενή και πρωτόθρονον, μετουσιούσαν εν ταις προς τα έξω επαφαίς της Ορθοδοξίας το νόημα της ενότητος αυτής, θεωρίαί, τέλος, ανοίκειοι προς το πνεύμα και την ευρυτέραν προοπτικήν της

Ορθοδοξίας περί αριθμητικής ή ποσοστικής υπεροχής και πρωτοπορείας εις τα εκκλησιαστικά πράγματα κ.τ.λ., είναι καταστάσεις νόθοι διά την Ορθοδοξίαν και ξέναι προς το βαθύτερον πνεύμα και την ουσίαν αυτής, επιβλαβείς δε και ολέθριοι διά την επιβίωσιν και το μέλλον αυτής».

Ιδού λοιπόν τα πάντα *«καινά γέγονε»* υπέρ του μείζονος αγαθού, ήτοι υπέρ της εν Χριστώ Ιησού σωτηρίας και ειρηνεύσεως του αδελφού Ορθοδόξου Ουκρανικού λαού. Νυν δε εναπόκειται στον νέο Προκαθήμενο της Μίας, Ενιαίας, Αδιαιρέτου Κανονικής Αυτοκεφάλου Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας, Μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας Επιφάνιο να σταθεί μετά της περί αυτόν Αγίας και Ιεράς Συνόδου στο ύψος των ιστορικών περιστάσεων και της βαρυτάτης πρωθιεραρχικής ευθύνης αυτού, ώστε να φανεί αντάξιος της εμπιστοσύνης της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου πολυμαρτυρικός καθηγιασμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας και του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου, οποίος *«εσταυρώθη»* υπέρ του Ορθοδόξου Ουκρανικού λαού, γενόμενος κενωτικώς εξ αγάπης και αυτοθυσιαστικώς *«τα πάντα εν πάσιν»*.

Στην πανευφρόσυνη εκκλησιαστική ιστορική χαρά της κανονικώς ανακηρύξεως του Αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού διοικητικού καθεστώτος της Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας υπό της φιλοστόργου αυτής Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας προσήκει να λεχθεί το διακηρυχθέν στο *«Συνοδικόν»* της εν έτει 787 μ.Χ Εβδόμης Αγίας Οικουμενικής εν Νικαία Συνόδου: *«... η χάρις ως έλαμψεν, η αλήθεια ως αποδέδεκται, το ψεύδος ως απελήλαται, η σοφία ως επαρρησιάτο, ο Χριστός ως εβράβευσεν...»*.

Και ιδού ηκούσθη εφάπαξ πανορθόδοξως, *«urbi et orbi erga omnes»*, η λυτρωτική και σωστική αυθεντική φωνή της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και φιλοστόργου Μητρός και του Ορθοδόξου Ουκρανικού λαού Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας ως φωνή εκ του υπερώου: *«Εν θύγατερ αγαθή, Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία, είσελθε εις την χαράν της χορείας των κανονικών θυγατέρων και αδελφών κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών της Μητρός σου Εκκλησίας»*, διότι Η Εκκλησία είναι Ενότητα, η υπέρ πάσαν άλλην Ενότητα του Θεανδρικού Σώματος στο οποίο εγκεντρίζονται οι πιστοί, καθώς η Εκκλησία *«ενώσεώς εστι και συμφωνίας και ομονοίας όνομα»*.